ioan es. pop

pantelimon 113 bis

CARTEA ROMANEASCA
1999

pe vremea cind era spurcata de alcooluri

pe vremea cind era spurcata de alcooluri,
infasata in haine sarace si umilita de neajunsuri,
carnea mea era religioasa.

poate nu arata atit de tinara ca acum,
cind pielea s-a intins pe ea atit de bine,
dar am cunoscut cu ea spaime pe care
altii nu le vor cunoaste si fericiri nepermise
la care altii nici nu pot visa.

ar trebui sa mai pornesc o data cu putere
impotriva-mi. sa renunt inca o data
la tot si la toate, sa decad din nou
ca pe vremuri, macar pentru dramul de oroare
cu care mi-am rascumparat de fiecare data darul.

pentru ca eu de fapt nu vreau sa am deloc ceva,
nici sa inaintez daca pornesc,
ci doar sa aud cum imi clantane dintii
si cum imi zborseste singele pe nas,
cum dirdii vlaguit si ma ascund.
dar asta nu pentru ca nu va seaman,
ci doar pentru ca eu numai asa ma pot ruga.

*

dumnezeu stie ca-s un om pierdut, dar nu ma pling
ca-s pierdut, ci ca intr-o buna zi
am avut noroc, si n-a fost un noroc atit de mare
incit sa-mi ia mintile, dar dupa aceea am incheiat-o
cu raul gras si gros care-mi dadea putere.
iar micul nenoroc in care ma scald de atunci
nu mai e nenorocirea grea si *adevarata*
care m-a facut odata om.

ma descompun incet, la foc mic,
fara cutremurari si revelatii.
de cind traiesc asa, intre nefericiri domestice,
nici moartea nu ma zguduie ca pe vremuri,
iar gitlejul meu, exersat pentru urlet,
picioarele butucanoase pregatite pentru o calatorie
pe care numai astfel de picioare o pot duce la bun sfirsit
nu rnai fac doi bani. nu anii, nu respiratia
ma impiedica de la drum,

ci mizga marunta in care ma impotmolesc
cu *oarecare* placere, *amagirea ca* am ajuns
cit de cit undeva
si trufia prosteasca de a ride de parca
as fi scapat de cel mai rau dintre rele,
cind adevarul si viata tocmai acolo se aflau.

*

viata mea a mers prost, dar nu ma cred
un om pedepsit, ci mai degraba
doar nepedepsit indeajuns.
si cred ca n-am rivnit prea mult cind am visat
ca voi imbraca o sutana si voi face sub ea
tot raul din lume,

un soi de popa in pintecele caruia
dospesc alcooluri vrajmase,
popa cu un ochi de bou, mare si alunecos,
care se scurge dupa femeia altuia,
si in timp ce predica suduie de mama focului,

iar apoi se intoarce acasa sub pod,
isi imbraca zdrentele de toata saptamina,
cade in genunchi si hohoteste,
stiind ca nimeni nu poate fi iertat.

momfa

nanesti
ca sa ajungeti la nanesti, o sa trebuiasca
sa luati autobuzul pina la sighet,
a zis femeia de la casa de bilete din salva.

auzisem ca e unul direct, am zis.
l-au scos acum o saptamina, a zis,
nu mai erau pasageri pe linia asta.
dar merita, zau, e grozav ca mergeti la nanesti.
am visat si eu sa ajung o data acolo

numai ca barbatul meu, care-i sofer,
nu mai face *ruta.* asta din toamna,
l-au mutat pe cursa de salva-viseu.

asa ca luati dumneavoastra linistit
autobuzul de sighet, pentru ca
de la sighet la nanesti e doar o palma de loc.
daca n-o sa va convina cind porneste urmatorul,
o sa fie o nimica toata sa ajungeti la nanesti pe jos.

n-o sa ma-mpiedic de atita lucru, mi-am zis.
si o sa vad si sighetul cu *ocazia* asta.
un mic ocol, un foarte mic ocol,
un ceas in plus are sa-mi prinda bine.

si, mai ales, autobuzul *de* sighet era mult
mai confortabil, a fost o desfatare sa petrec
un ceas de drum in plus pina la sighet.
doar luna a ramas pe cer tot timpul,
nemiscata din loc.

am coborit la sighet cu regretul
ca n-o sa-mi mai ramina timp sa dau
macar o raita prin imprejurimi.
o, nici o problema, autobuzul pleaca
spre nanesti abia peste un ceas,
puteti lua o bere pe aproape,
astazi nu-i aglomerat deloc.

numai ca o sa trebuiasca sa schimbati
la vadul izei, pentru ca de-acolo
autobuzul de doua o ia putin mai la stinga.

dar din vadul izei, pe drum drept, aveti
doar sase kilometri pina la nanesti.
cu putin noroc, de la intersectie o sa prindeti
autobuzul care vine dinspre baia mare.
iar daca nu, o puteti lua foarte bine pe jos,
a zis fata de la ghiseu.

nu ma grabeam deloc, de la sighet la vad
e o aruncatura de bat, asa ca mi-am baut
cu mare pofta berea in oras.
ba chiar m-am felicitat ca am atita timp la indemina
si mai ales ca un oras ca asta
era atit de-aproape de nanesti.

imi plac autobuzele care pornesc la vreme
si care mai ales ajung la timp.
am vazut lucruri incintatoare pe drum.
aproape am regretat ca ajungem in vad
cu atita punctualitate.
doar ca luna era tot acolo pe cer,
nemiscata din loc.

e drept, in vad nu e autogara, asa ca m-am
asezat la rascrucea dinspre nanesti,
zicindu-mi ca o sa prind o ocazie mai devreme,
daca-ntirzie autobuzul dinspre baia mare.

au trecut intr-adevar o groaza de masini,
dar fie unele erau prea incarcate,
fie altele o luau ceva mai la dreapta
ori ceva mai la stinga de nanesti.

ma rog, pina la urma, pe la patru dupa-amiaza,
a venit si autobuzul, i-am cerut soferului bilet
pina la nanesti. nici o problema, a zis,
numai ca drumul e-n reparatie
de azi dimineata,

asa ca o sa ocolim putin si-o sa ajungeti
ceva mai tirziu, pentru ca nu intram in nanesti,
dar unde va lasam noi e foarte aproape
Si daca nu va convine pe jos, puteti lua
cursa de mineri care vine de la borsa.
la cinci cel tirziu, cu asta sinteti in nanesti.

am urcat in autobuz, era ceva mai prafuit
decit celelalte, venea de la un drum mai lung.
eram putin incurcat, insa foarte putin,
dar asta poate si din cauza caldurii care se-ntetise
si a mersului mai hurducat.

cind am coborit, mi-era foame si sete.
in asezarea asta nu era insa birt pe aproape.
mi-am zis ca autobuzul cu muncitori trebuie sa soseasca
din clipa in clipa, asa ca mai pot indura,
n-am privit nici macar o data in sus, dar stiam
ca luna era tot acolo, nemiscata din loc.

si iarasi cred ca am fost norocos, incotro? am intrebat.

hai, urca iute, a zis soferul,
precis vrei sa ajungi si tu la nanesti.
numai ca ruta e putin deviata
si o sa oprim la sighet. la sighet? dar eu
tocmai de la sighet vin incoace.

lasa, domnule, ca de-acolo va ia
pe toti autobuzul intreprinderii, va asteapta
acolo de dimineata, iar apoi
pina la nanesti nu mai opreste nicaieri.

eram nemincat, dar am baut tot drumul
pina la sighet rachiu cu minerii.
la nanesti? la nanesti! cu ce treburi
acolo? repartizat!
e, pai esti de-al nostru, autobuzul asta, cit e el de
hodorogit, merge struna dac-a pornit.

bine ca am ajuns la sigher. e seara, autobuzul
pentru nanesti ne-mbarca iute.
se vede ca si soferul e grabit, vrea s-ajunga odata
acasa la el, la nanesti.

numai ca are probleme, zice:
probabil o sa trebuiasca sa ocolim putin
si n-avem cum ajunge daca nu coborim
intii inspre salva, oameni buni, dar de-acolo
chiar n-o sa mai fie nici o problema,
pentru ca de-acolo nu mai e decit o
aruncatura de bat
pina la nanesti.

in tot acest rastimp, luna a stat nemiscata pe cer.
am pornit, dar poate n-am pornit intr-adevar.

vinicius

mi s-a parut ca te recunosc printre uliii care au poposit aseara pe terasa turist, aveai insa clontul mai lasat, aripile zgribulite si ghearele invinetite pe pahar, zburasesi prea sus? cazusesi de prea departe? erai pe viata ori erai pe moarte? nu stiu, dar ochiul nu-ti mai era ager si pareai sa dirdii ca muscat de febre, prin intersectia de la romana tocmai treceau patru vrabii in rochite funebre, gingureau vrute si nevrute, dar nu te-ai mai luat dupa ele, rapitor batrin si invechit in rele. nu le-ai mai adulmecat, nu te-ai mai infoiat. ochiul tau a ramas imobil iar capul plecat, gheara a-nceput sa-ti tremure si ai scapat paharul, apoi pleoapa a coborit si s-a-nchis. te-ai apucat de murit, vinicius, ori te-ai apucat de scris? ah, ticalos cu aripi sub hanorac, cine oare ti-a venit de hac?

gore
gore sta ghemuit intr-o incapere luminoasa si rece.
ziua, nu-si mai scoate degetele afara si

nu mai lucreaza.
dezastrul se prelinge fin si amar pe covor
ca o agrafa prin par.

in fata ferestrei sta de straja tatal,
umbra lui mare umple tot peretele din spate,
pe care altfel, subreda si tremuratoare,
ar fi atirnat umbra lui gore.

la zece seara, lui gore inca nu-i e somn.
in schimb, afara, tatal a-nceput sa picoteasca,
cum tatal nu intra iar gore nu iese vreodata,
e greu de stiut ce se va intimpla.

la zece, gore aprinde lampa.
afara soarele s-a dus de mult.
umbra lui gore cade acum pe burdihanul tatalui,
in timp ce umbra tatalui nu se mai vede nicaieri.

abia acum ridica gore ochii, dar numai cit
sa vada o clipa
plecarea impleticita a tatalui la culcare,
acum, gore e atit de ingrozit ca usa
s-ar putea deschide
incit degetele lui, pina atunci aproape moarte,
incep sa scurme ca viermii in dusumea.

nu ca gore ar vrea sa iasa pe dedesubt undeva,
gore nu viseaza atit de departe, tatal sta
de paza degeaba,
cum n-a vazut vreodata cerul,
lui nici nu-i pasa de asta.
vrea doar sa fie una cu degetele lui, minunatii
lui viermi speriati,
pe care-i ascunde in suba intreaga zi

si care tinjesc sa se-ntoarca acolo de unde i-a scos,
iar gore nu-i lasa, pentru ca gore vrea
sa-i insoteasca
neaparat acolo, cit mai jos.

pentru gore sapa ei toata noaptea galerii,
pentru ca gore e singurul pe pamint care stie
ceea ce eu nu stiu, ceea ce tu nu poti sti.

elvira
socot ca e foarte bine daca-mi taie piciorul sting
pentru ca intotdeauna am pasit cu el intii
si nu mi-am dat seama, intotdeauna s-a grabit
s-o ia inainte si mereu m-am trezit
nenorocita, eu cred ca piciorul asta frumos
pe care trageam cei mai frumosi ciorapi, pen' ca

era singurul picior frumos pe care-l aveam,
nu era al meu, desi il tin in sold
de cind ma stiu. mi-a trebuit insa multa vreme

pina sa-mi dau seama, da' l-am simtit intr-o noapte
ca se da la mina mea dreapta, pe care
o stiu inocenta din veci. asa ca l-am
crestat cu cutitul de sus pina jos si ce crezi
ca s-a-ntimplat dupa aia?

am vazut inauntrul lui piciorul meu adevarat,
piciorul urit si strimb, perechea piciorului
meu drept
pe care mereu m-am ferit sa il scot la vedere,
numa' ca asta era mic si vinat, mult mai mic
decit dreptul si zbircit ca un fat
scos din pintec dupa unspe luni.

si-atunci am stiut ca barbatii se uitau dupa mine
numai pentru blestematul de picior sting,
pe care-l lasam sa alunece trufas prin
crestatura fustei,
pe vremea tind trageam pe el cei mai frumosi
ciorapi
si credeam ca-i al meu. ele cind am aflat
ma urasc fara odihna, il urasc pe el care-a fost
si urasc pocitania pe care am scos-o din
maruntaiele lui.
nu ca-mi mai trebuie mie barbat, da' pocitania
umbla noaptea
acolo unde nu pot umbla picioarele, dorm pe furis,
o pindesc cu groaza si cred ca si ea ma pindeste,
dar altfel, de parca ar fi intiiul meu nascut.

*

am vrut sa vars si atunci a venit
rugaciunea, nu stiu cum s-au potrivit
asa grozav, da' varsam si ma rugam
si atunci mi s-a parut ca nu poti sa versi
daca nu te rogi, nu te poti ruga daca nu versi
si atunci am zis io-n mintea mea: gata,
gata cu tmpu' si sufletu', toate se duc
iar binele se duce mai iute ca toate,
numai raul ramine nemuritor.

*

daca nu va e limpede va spun io ca dupa ce
iti omori barbatul si zici ca gata, din el n-a mai
ramas nimic,
abia dupa aia vezi ca tocma' ce-ai vrut sa omori
a ramas in viata, da' e prea tirziu sa zici pas.
acuma, ca ma pot cai, e bine. raul vine cind
ma ocoleste cainta, de asta am si ridicat cutitul:
ziceam ca omor ura si spaima si scirba si
nepasarea,

dar am vazut ca astea nu stau in om –
ar fi murit o data cu el atunci cind l-am -,

ele stau in afara lui si de aia,
ori ucigas, ori ucis, ele nu mor si de aia
nu vor inceta sa se mute din om in om, din
parinti in copii, pina-n vecii vecilor

si daca vin dinainte de nascare
si sfirsesc la capatu'-a toate,
nu stiu, zau, da' tare mi-e ca si in stele
e acelasi lucru
si asta-mi spune ca ori te impotrivesti, ori ba,
tot acolo ajungi.

gioni

mi-am gasit mereu amici care sa moara-n locul meu.
dar gioni nu mi-a fost nici macar amic.
avea cu douazeci mai mult ca mine, bea ca
nimeni altul
si se-njura de mama focului, dar pe mine
nu i s-a pus pata nicicind.
e drept, l-am platit, dar l-am platit sa traiasca,
nu credeam ca unul ca el daca moare nu mai vine
la birt. iar gioni era dintr-astia: putea sa *reapara*
oricind. mi-au spus si altii ca gioni, la un an
dupa ce-a fost ars, ca n-aveau cu ce sa-l ingroape,
a venit la berbecul, a cerut doua sute de votca
si a intrebat de mine. noi doi nici macar
n-am fost amici.
aia erau beti ca-ntotdeauna si l-au luat intre ei.
acum, eu n-am nici o vina. decit ca i-am platit
mai multe votci
si-n vremea aia eram cel mai la-ndemina.

pe el speranta - ca a avut-o o singura data
cit l-am cunoscut - l-a rapus mai iute decit
pe altii in doi ani disperarea, si mai trebuie spus
ca de cind a plecat gioni de la berbecul, berbecul
n-a mai avut niciodata o asa vinzare
incit sa nu i se naruie birtul ala imputit,
i-a si spus-o o data: berbecule, fara noi
o sa-ti fie grozav de rau intr-o zi.
si-a venit sfirsitul, in sfirsit.
gioni, dar noi n-am pacatuit prea tare in fata
lui dumnezeu, nu-i asa?
am facut-o in spate, ca acolo era umbra bogata
si stiam ca el nu va intoarce niciodata capul –
pentru ca avea umeri prea largi si miscari
prea greoaie
si am fi avut timp destul sa ascundem sticla,

de i-ar fi trecut prin minte sa-l intoarca vreodata.

*

daca era bine-n lumea ailalta, gioni,
nu mai veneam pe-aici si am facut greseala asta
de prea multe ori, dar, gioni,
eu sint un uituc si jumatate, sint ba dincolo,
ba dincoace,
pentru ca ma clatin grozav si calc
si-ntr-o parte si-n alta
si nu stiu ce o sa se-ntimple-n ziua-n care
dincolo si dincoace se vor indeparta atit
de mult incit sa nu mai am pe ce ma sprijini cind umblu
pe patru carari.

gioni, betiv ordinar, ai facut-o si pe asta,
ticalosule.
acu' trei ani, la trei noaptea, mi-ai spus
ca de la birt te duci direct acasa,
de ce n-ai zis ca acasa e in alta parte
decit in subsolul ala de pe strada roma
unde te tot laudai ca stai?

te-ai bucurat degeaba ca mi-o iei inainte, gioni,
pentru ca la tine nu cred c-au trecut aia trei ani
de cind ai plecat, dar la mine s-au dus foarte repede,
am galopat, e-adevarat, da' o sa te-ajung si-o
sa te chiar depasesc,
ma voi grabi *grozav* sa ti-o iau inainte,
ai sa ramii fara grai cind vei vedea ca si-n moarte,
unde timpul nu misca, te depasesc.

o sa ajung inaintea ta, gioni, o sa mai iau
si-un *pahar* la cotitura,
pina sa sosesti, dar eu voi fi mereu in fata,
chiar si dupa aia, gioni,
pentru ca tu n-o sa stii niciodata, nici macar acolo,
unde vrei sa ajungi si de ce mi-ai dat intilnire
tocmai acolo, gioni, cind aici
eu plateam totul ca sa ramii.

dar daca tot a fost sa fie, te-am luat tovaras
nu ca sa te opresti, sa bei si sa-njuri.
tine lanterna in fata, trebuie neaparat
sa ajungem macar niciunde, acum, dac-am pornit.
si numai daca ajungem o sa te las sa bei.
iti promit, gioni,
daca ajungem, o sa bem amindoi foarte mult.

numai ca tu ai avut mereu o gura rea si pungasa
si n-o sa te vindeci de ea nici aici,
desi raul nostru n-a venit din lipsa binelui
si nici din faptul ca esti circotas si limbut
si ca sa bei ti-ai mai luat inca o gura imprumut.

acum insa. nu mai conteaza ce vine inainte ori dupa,
pentru ca. gioni, noi aici am mai fost.
rau e doar ca unul din noi va trebui iar sa plece,
iar acum e rindul tau, dar zau, gioni, daca te-ntorci
din nou la birt la berbecul,

ma indoiesc c-ai sa ma recunosti,
vei uita ca am trecut moartea-mpreuna.
n-o sa am bani, ticalosule, iar tu nu-mi vei da
nici macar pentru cincizeci de votca.
pentru ca nici atunci nu mi-o vei ierta, draga gioni,
nu-i asa?

ganau

De cind lumea, Ganau e rege peste groapa de gunoaie a orasului. Zi si noapte, iarna si vara, Ganau patruleaza neincetat si-si pazeste regatul. Se bucura cind il vede revarsindu-se peste margini, se intuneca atunci cind scade, in teritoriul lui se aduna gramada tot ce a fost pentru oras odata frumos, folositor si viu. in fata acestei gropi a invatat Ganau intelepciunea uriteniei, desertaciunii, descompunerii si mortii. Traind mereu in preajma a ceea ce descreste, pentru el lucrurile schiloade si fara rost aruncate acolo sint daruri nepretuite. Rascoleste atent si ingindurat prin gramada lor, alege ce-i e lui mai de pret, adevarat arheolog al vremii noastre, cu ochiul perfect format pentru lucrul ce poarta in sine cea mai mare cantitate de inutilitate si nimic.
A adunat in jurul pesterii de cartoane careia el ii zice casa o armata numai a lui: cizme despere-cheate si sparte, capete de papusi, scaune pe jumatate arse, burti hamesite de anvelope, maruntaie de frigidere, spinari ale unor scrinuri cindva trufase. Din ele, cind va sa vie ziua, va reface omul asa cum il vede el de acolo, din singuratatea lui de om de la margine, de care nu se apropie nimeni niciodata cu adevarat. Va iesi o faptura inalta, infipta in picioroange de lemn, cu pintece din guma si maruntaie de metal, cu spatele din tabla arsa, cap de ghips si coroana de cirpe. Ea va fi pentru el singura in stare sa salveze lumea, singura cu adevarat frumoasa si demna sa stea dreapta inaintea cerului. Spun unii ca adesea, noaptea, Ganau isi ridica bratele spre stele, iar ele se aprind si ard in vilvatai pina dimineata. Dar dimineata bratele lui sint tot intregi si nevatamate ca la nascare. Si daca e adevarat ca de asta il cheama Ganau, poate ca e si el om al lui Dumnezeu.

bauturica

De-am fi stiut de la-nceput ca ea ne bea pe noi, nu noi pe ea! Dar, ca orice femeie frumoasa, ea se-mbraca fara fandoseala si pe gitul nostru merge-n pielea *goala.* Pe la sase seara, asa, cind tocmai se lasa dimineata, vine ea si zice: haide, oricum e tirziu, amice. Deci ma ia cu binisorul, ca pe orice om singur si ingindurat. Omul, deci, se simte onorat. Deci merge cu ea la brat si-i pupa cite-o *cinzeaca..* Poate ca astfel de sine-o sa-i treaca. Pina la urma se iubesc mult unul cu altul si se iau. El e insa necajit ca nu poate s-o-mbrace mireasa. Pentru ca ea sta dreapta doar in sticla. Cind intra-n el, cad amindoi sub masa. Dar de la o vreme cel ce daruieste nu mai este el, ci ea. Azi o perla la rinichi, miine un abtibild la ficat. Azi se face tot mai ieri, miine tocmai a plecat. Ei, si ea se cuibareste tot mai inauntrul lui, se da bine cu laringele si esofagul, inauntru-i numai sarbatoare, se-mpreuna dulcele cu acrul, scirbele cu dragul. Pina-ntr-o zi cind ea nu mai poate duce-atita trup al lui si-ngenuncheaza-n singe. Inima cade pe umarul venei si plinge. Se trag perdelele, se-ncuie peste tot si se iese in noapte. Toate ceasurile se fac sapte.

golul
sta in sinul familiei si creste intii afara.
cind dai ca s-a mutat inauntru e prea tirziu,
pentru ca a luat infatisarea ta.
o bauturica e intotdeauna buna ca sa-l umpli.
oricum, ce a fost va mai va.
dar ce placut e acum aici unde pina mai ieri
era seara si nicaieri!

pantelimon 113
cineva, venind de la momfa, ar putea crede ca aici
lumina e atit de searbada incit bulevardul
nu mai e locuit de mult. e drept,
prin acoperisurile blocurilor au tisnit din loc in loc
turnuri vechi, ca niste ciocuri incrincenate,
si nu-s masini, nu vezi lumini de baluri.

dar, pe neasteptate, ies si traverseaza strada
grupuri de sobolani aproape nefericiti,
aproape umani.
n-ai zice ca nu ne seamana: cind il ducem
pe unul de-al nostru la groapa, ne insotesc
indoliati, fetele noastre petrec cu ei
in restaurante mai mult decit e permis.

cind vin in vizita, isi scot palaria si beau cu masura,
bat grijulii la usa cind unul de-al nostru cade la pat.
nu cred in dumnezeul nostru dar nici nu-l
iau in deridere.
e drept, se ucid intre ei, dar ar fi murit oricum,
ca si noi. unii au deschis magazine frumoase,
unde nu esti niciodata tras la cintar. au
inceput sa-si scrie propriile istorii, spun despre noi
doar ca sintem neobisnuit de cruzi.

numai mortii si-i ingroapa-n alta parte
si atunci chiar n-avem voie sa fim de fata.
raminem atunci singuri si neconsolati
toata ziua in bloc si nimeni nu ne ia in seama,
ii asteptam cu sufletul la gura intreaga zi,
lacomi de vesti, dar atunci cind vin, vin si ei
un pic chercheliti si se inchid in apartamentele lor
si nu ne iau in seama pina dimineata urmatoare,
degeaba ne foim prin fata usilor lor toata noaptea,
degeaba le cerem in sinea noastra putina-ndurare.

o ducem asa de o groaza de ani.
si asa o s-o ducem inca multa vreme,
pina or sa accepte ca sintem de-ai lor —
poate doar ceva mai neimpliniti,
mai stersi si mai fara de noroc,
dar a fost domnia noastra norocoasa vreodata?

lumina e un lucru nefolositor, spun ei.
ne-am obisnuit si noi cu lampi in care
festila abia de pilpiie.
acum, o flacara mai vie ne-ar orbi
si pe ei si pe noi deopotriva.

uneori ii chemam pe numele mic.
dar avem mare respect pentru ce spun ei
despre viitor: nu ei, ci noi vom iesi
de la lumina la intuneric.
nu ei, ci noi vom visa la galerii.

vecinul meu de la etajul sase dirdiie
in lumina vesteda a lunii, e prea tare
pentru tine, zic,
vino sa dormi, dogoarea ei te va nauci,
incepe sa le semene, se obisnuieste, nu mai bea.
ii creste blana si se micsoreaza, scoate gheare moi.
adulmeca si botul lui freamata, nu de lumina
are nevoie, se va mai zbate putin si pe urma
intreaga lume va fi a lui.

pantelimon 113 bis

autobuzele umbla pline cu morti,
dimineata, in statia din fata blocului
morti osteniti asteapta autobuzul 101.

la cinci dupa-amiaza,
aceiasi morti se intorc de la serviciu,
rasufla usurati si suie cu liftul
fiecare in sicriul lui, unde vara asta
n-a fost pic de racoare.

am avut norocul sa nimeresc intr-un bloc
unde toti sint morti, am si eu
sicriul meu, la etajul cinci, sosesc
mai tirziu decit ceilalti, asta nu inseamna insa
ca sint mai viu. lucrez doar mai mult.
iar afara trebuie sa par ca traiesc si am treaba.
doar ca lucrez neglijent, dorm prea mult,
sint absent, nu vorbesc, beau in graba.

stau cu gindul sa plec. ma grabesc s-ajung acasa
macar inainte de doisprezece noaptea cind
raclele se racoresc, moartea devine tihnita
Si nu mai e nimic de vazut pe pamint.
atunci incep sa ma rog. cu cit ma rog cu atita
spaima se face mai densa, raul mai mistuitor,
dar de aici din iad ce stralucitor pare cerul
chiar si in noptile cu nori.

momfa

verdictul se da la momfa. dar parca era vorba
sa pornim
la patru dimineata, iar la cinci
vecinul meu, care ma invinovateste, nici macar
nu s-a sinchisit s-aprinda lampa.

la sase soseste primul lui martor.
vecinul nu s-a trezit, asa ca insul trage la mine.
din cite stiu, e singurul martor
de care astazi nu era nevoie.

ceata si frigul din zori te obliga sa bei.
si vad ca vecinul nu se grabeste deloc,
daca nici pina la opt, e limpede
ca nu mai are rost sa asteptam.

numai ca fara el nu vad la ce-am mai porni,
pen' ca e singurul care stie de ce ma acuza,
urita vreme, zic. urita, zice
martorul lui si tuseste de zor.

frigul s-a intetit, am baut mai mult
decit de obicei, vecinul nu da semne sa apara,
desi s-au facut ceasurile zece
si autobuzul e deja plin.

la doisprezece, martorii au inceput sa plece.
la unu, bautura se terminase,
am atipit in citeva rinduri si mi s-a parut ca dorm.
dar de fapt spusesem vrute si nevrute,
rizind prosteste si plingind enorm.

s-a zvonit ca vecinul a mutat intre timp
procesul acasa, eram atit de
vlaguit, de singur si beat
ca vestea asta chiar n-am auzit-o.
si de-acum oricum n-ar fi contat.

nimeni n-ar fi rezistat la blestematele mele nopti
cu sudoarea tisnind de sub piele
sub dogoarea unei luni inghetate.
si nici soarele n-a fost mai prielnic, iar raul
a venit prea tirziu ca sa scap.

umplu acum galeti cu sudoare,
intre noapte si zi nu mai e nici o diferenta,
trebuie sa fiu foarte vinovat daca se intimpla asta,
grozav de vinovat.

nu mai dorm, caci patul se scufunda –
sicriu fosforescent in intunericul fara pata.

pamint al blestematilor, ce caut eu aici
de unde nimeni n-a scapat vreodata?

*

trebuie sa fim deja atit de departe
incit sa nu mai fie cale de intors,
si cred ca o stiu si pe asta, drag insotitor,
cred ca am trecut de momfa de mult.
ciudat e doar drumul de strabatut
pina acolo: plin de jar si fara rost.

esti inca tinar. ai ostenit, orasul
pentru tine inca nu se vede, dar eu
am ajuns deja. totusi, pentru ca tu
ai datoria sa ma duci acolo, o sa te ajut.
ai fost mereu bun cu mine, scump calau.

cind ai inghetat si ai crezut ca e mai bine
sa ne intoarcem, ti-am spus, dragule:
desi drumul e flancat de lupi, desi puterile sint pe sfirsite,
trebuie sa ajungem la momfa.

trebuie sa ajungem neaparat.
macar pentru faptul ca tu n-ai mai fost acolo.
si nu in cele din urma pentru ca tu,
ostas innascut, trebuie sa-ti faci datoria.

haide, nu-i bine sa-nghetam pe drum.
momfa trebuie sa fie de acum pe-aproape.
daca nu ajungem, te vor invinovati,
trebuie sa ajungem, drag insotitor,

chiar daca momfa nu exista,
dar si daca momfa nu exista,
sau doar nu exista inca,
ne apropiem de ea cu fiecare pas.

te rog, mai tine-te pe picioare o ora.
si nu te mai uita in jur, caci pentru noi
de acum numai momfa exista.
te duc in spinare de-o zi, dar daca
ingenunchez in clipa asta, vina ca nu m-ai adus
va cadea numai asupra ta.

grea meserie mai ai, cumplit amic somnoros.
nu ma poti lasa in plin cimp.
as putea cadea la fel de des ca tine,
dar oricit ne-am prabusi tot acolo ajungem.
si e bine sa fii tu primul,
macar ca sa le spui ca vin schiopatind
si ca ajung mai greu, cumplit amic somnoros.

iar daca momfa nu-i, o sa gasim
alt loc pentru judecata,

pentru ca, dragul meu, noi n-avem voie
sa gresim, baiete,
de vreme ce am hotarit sa fie asa.

fotografia de familie
stam tussase pe trepte, bunica suride
ca-n zilele bune. din umerii bunicului cad viermi.
curind se vor strecura amindoi in pamint.

dar nu ei conteaza, conteaza ea care
sta cu o treapta mai jos. capul ei trufas
poarta pene si cioc, iar copita ii scapara de sub fusta,
o mina lunga ca o vipera odihneste
pe umarul tatalui, care se uita in jos.
cealalta sisiie pe pieptul meu care e negru,
fratele se hlizeste alaturi si din pantofii lui
susura singe rosu ca din nou-nascuti.

a rasarit luna. spaima ne zguduie,
el e inca mic si se gindeste doar cum sa ucida,
in stinga e pivnita unde ne vom strecura dupa cina
si vom bea. vom citi. ne vom arata coltii,
vom dantui pina cind unul dintre noi
va supravietui
si va iesi afara mare si greu, hohotind,
va sparge treptele, va zdrobi luna
si va face iarasi bine pe pamint.

lumile livide

cita vreme e noapte aici dincolo va fi dimineata

cita vreme e noapte aici,
dincolo va fi dimineata.

se vor spune miine lucruri mari,
dar nu atit de mari incit
lumea sa nu ramina aceeasi.

ai adus chei mai mari decit usile
care trebuie descuiate,
cit zumzet e-n spate, pe culoare,
si ce putin se aude aici!

poate am inaintat mai mult decit trebuia,
poate ultimii din rind au gasit iesirea
tocmai pe unde noi am intrat,
poate, smulsa din titini, incaperea
si-a luat zborul de pe noi,

iar noi virim chei in dreapta si-n stinga,
cotrobaim dupa usi care nu-s,

ne incapatinam sa nu ridicam vreodata ochii.

unde nu trebuia sa intram? de unde
nu trebuia sa iesim?
amicul spune ca vara asta va fi lunga

si ca razboaiele se vor amina din nou,
pentru ca nasterile au fost din nou
prea putine anul acesta,
asa ca iar va ramine doar razboiul cu sine.

acum, noapte buna. se face zi si aici.
incaperea s-a tras de mult de pe noi,
iar noi orbecaim si acum cu cheile dupa usi.

ce faci? ti-ai virit cheile intre coastele mele.
vrei sa intri? te zbati sa iesi?
ori numai sa descui si atit?

ti-am mai spus: afara e vara si soare,
afara nu mai e ce credeai,
muta-te din asternutul meu, vin din iad
si carnea mea e mistuita de oroare.

ei sint adinci ca rozele, ca pe niste frunze

ei sint adinci ca rozele, ca pe niste frunze
ii matura gindul. adu-ti aminte
de cita moarte sintem in stare
si in cer cit pamint e.

dar ei sint adinci ca rozele toamna,
frunza miinii cazind suspina
ca o pasare pe mediterana –
obositoare a apei lumina.

totusi, zicea, e prea multa zapada,
iarna prin gura lui se ninse,
nu-i mai lasa nici pe ei sa se vada.
le cazu peste miini si le stinse.

dis-de-dimineata, pe gura a tisnit un soare rosu,

dis-de-dimineata, pe gura a tisnit un soare rosu,
asa cum il asteptam de mult.
l-am scuipat degraba-n toaleta - stii tu de ce.
iar furgoneta a venit repede-repede, ca pe vremea
cind nu eram mare si au aveam ciorapi albi.

un les canceros suie pe cer dimineata,
dar dupa doua-trei ceasuri abia se mai tine de tarii
si se prabuseste ferfenita-n asfintit.
crezi ca e grav, doctore? crezi ca va trebui
sa faci operatie? e adevarat ca de o vreme

timpu-i pe duca si o sa raminem
fara scaune-n casa? haide, spune,
aici jos nu mai stim nimic, parca sintem in iad.
si pe gura ta se varsa un cheag mic,
deocamdata foarte mic.

las lucrurile intr-o relativa ordine

las lucrurile intr-o relativa ordine
pe care numai resemnarea ti-o da.
acum maestrul nu mai e atent
si as putea disparea.

dar ma vor tine oare muschii picioarelor,
oasele, inima
sa duc acest drum pina la capat?
cerurile sint mai scunde ca pe vremuri,
acolo poate inca nu s-a inchegat nimic,
un minut prea devreme ori prea tirziu
poate lasa cealalta lume scufundata pe veci.

trebuie sa pornesc acum si atunci simultan,
s-o iau cu putere inapoi si inainte deopotriva,
mi-ai pus bocancii pe hol de cu seara,
nu mi-ai mai lasat ca altadata cheia,
nu te voi regasi la inapoiere.

caci trebuie sa strabat moartea cu simturile treze,
sa nu las sa leneveasca nici un madular,
sa ajung cumva de cealalta parte a ei.
Si abia apoi sa ma intorc sa spun adio,
asa cum am promis.

Si abia apoi sa adorm.

ma rog unui dumnezeu care fie a plecat deja

ma rog unui dumnezeu care fie a plecat deja
fie inca n-a aparut.
cel ce se roaga e bine sa se roage noaptea,
cind oroarea e densa.

am invatat ca pe drumul asta nu se poate inainta
si abia apoi am mers pe el.
e-adevarat, cerul n-a luminat nici o clipa,

nici macar cu putinele stele marunte
dosite in spatele celor mari.

dar am devenit mai treaz, nu merg undeva
ca oricine, inaintez prin dosul fiintei,
pe dedesubtul ei, unde nu se afla inca
nimic inchegat, adulmec

ceasul rau si vad ca se potriveste
cu-al meu. nu cred ca trebuie sa ma-nspaimint.
vine vremea unuia care sta de multa vreme aici,
dar n-a locuit pe pamint.

risul s-a facut mare si ti-a mincat toata fata

risul s-a facut mare si ti-a mincat toata fata.
te-ai strecurat in biserica pentru un ceas de liniste,
ti-ai agatat paltonul in cui si ti-ai aprins tigara,
ti-ai scos pachetul cu mincare si sticla dosita
in buzunar, ai luat o-nghititura.

apoi l-ai vazut pe macelarul de la abatorul din colt.
sta in genunchi, cu halatul plin de singe
si securea alaturi, se ruga tacut, cu capul intr-o
vilvataie de aur.

asadar, va mai dura. steaua ti-a macinat
numai miinile
si te-a facut mai palid doar.
vin sarbatori sumbre, citiva sarmati
cu barbi murdare
se clatina beti turta in statia de tramvai.
la patru dimineata
mustim de impacare si spaima
iar orele s-au facut uriase, va mai dura.

din blocul de vizavi, un cadavru lumineaza
despicat de un doctor ghebosat si amnezic,
cade prima zapada, cerul e nichelat,
pintecele ursuz, inchide ochii si-ai sa vezi:
raul e deja-n gitlej. miine va fi departe.
iar stirvul tau o sa-l dea prada hamesitelor livezi.

acest loc pe mal unde ne intilnim

acest loc pe mal unde ne intilnim
a disparut de mult. apa a macinat uscatul
fara iertare, insa istoria se desfasoara
doar in durata umana, cine tine minte intimplari
e numai aici, niciodata acolo.

de asta cred ca m-am nascut odata om.
dar ochii au ramas holbati dincolo,
e drept, pe lumea asta sint carnea si oasele,
agonia si tot ce pare-a sfirsi.

dar acolo e tot ce aici n-are cum:
raul, oroarea, dezgustul si indurarea,
pe care, daca le-as fi virit in trup la nastere,
viata ar fi fost de neocolit.

obosesc, nu-s de-aici si asta-mi face rau.
sint de acolo si asta nu-mi face bine.
ti-am spus la plecare: incuie usa, vreau sa dorm.
si nu ma mai trezi, arunca cheia.
nu pot trai, dar am sa mor enorm.

vezi ca ma umflu, vezi ca ma umflu, da?

vezi ca ma umflu, vezi ca ma umflu, da?
vezi sub masa
mormanul de pamint cum creste, vezi gindacul
strivit linga telefon,
te gindesti cind vezi toate astea la tine?
la bolile tale?
azi dimineata, un ciine aproape putred
mi-a luat urma.
zapada era abia tatuata de primele incaltari,
am luat-o la galop si inca zece ciini putrezi au iesit
de sub pod si i s-au alaturat,
ce nemiloasa mirare si liniste m-au cuprins,
ce compasiune ucigasa. ce caldura tamaduitoare.

am cascat ochii la ei, am miriit si le-am aratat coltii,
apoi am baut un pahar cu agheazma
la macelarul din colt
care tine pe perete o cruce cit toate zilele
unde-si rastigneste vitele la jupuit,
mare e, mare e mila celui care iarta.

intr-un tirziu, copilul macelarului a adus de la scoala
un ghiozdan plin cu serpi.-veninul lor i se scurgea
pe ceafa.
iar nevasta macelarului ii lua de dupa git cu gingasie
Si-i arunca in oala cu apa clocotita,
mare e, mare e mila celui care iarta.

apoi cina, in miezul zilei, la masa din gradina,
sub un cer plin de stele si ingaduitor chiar si cu cei
neprihaniti, in farfurii abureste
o supa de aur. macelarul isi sprijina pe bratul alb
fruntea de adolescent si plinge.
vomit si laud mincarea. pe mormintul de alaturi

copilul scurma de zor si dupa un ceas
aproape ca nu se mai vede. poate ca
maninc prea mult.
dar mare e, mare e mila celui care iarta.

ti-am spus sa te feresti de dimineti

ti-am spus sa te feresti de dimineti,
soarele lor crud nu e pentru noi.
iar soarele inchis si greu al lumii noastre
abia mai abureste orizontul, sintem
la inceputurile altei lumi si altor sori.

ai ramas singur, e bine. ai tot trecutul la indemina.
ai vazut raul cu ochi mari si te vei vindeca,
intr-o zi ai sa-ntelegi ca tot ce straluceste
iti aduce moartea mai aproape.

serile, in schimb, aici or sa-ti placa:
esti in vremea lumilor livide
jumatate umbra, jumatate necunoscut,
fii binevenit, aici viitorul
aproape-a trecut.

toata vara a fost nemiloasa, ploile au curs neincetat

toata vara a fost nemiloasa, ploile au curs
neincetat
iar cobaltul a revelat numai spectre.
asta poate si pentru ca sub atanor
focul a fost atit de umed si rece
incit n-a ingaduit nici un maritis intre metale.

acum insa ma gindesc ca nici eu
n-am mai fost atit de silitor ca pe vremuri,
am lucrat zgribulit, neatent si resemnat,
elementele au inceput sa se urasca si a siroit din ele
doar o lesie cinica si sumbra.

dar poate tocmai asta e esenta dupa care
ma zbat de atita vreme, miine voi verifica
inca o data.
iar daca in greseala e chiar solutia
raului care ma tine-n viata,
nu mai e nimic de adaugat, marile infringeri
se obtin la fel de greu ca marile victorii.

te-am vazut aseara cum te strecurai pe scarile din spate

te-am vazut aseara cum te strecurai
pe scarile din spate.
ah, irespirabile sint locurile unde cobori.
eu stiu ca nu exista nici un subsol, nici o pivnita
sub bloc. dar stiu eu oare adevarul?

sau poate nu cobori nicaieri.
poate, doua ceasuri, dispari pur si simplu.
nu stiu, insa umbra ta ramine
nemiscata pe asfalt in tot acest rastimp,
ca un ciine de paza.
doar jarul lunii pare ca o face
sa dirdiie usor.

pentru tot anul acesta, in care nu s-a intimplat nimic

pentru tot anul acesta, in care nu
s-a intimplat nimic,
speram la o cutremurare pe masura,
la un dumnezeu tinar si sumbru, cu gheare si solzi,
care sa nu stie ierta.

pentru ca dumnezeul de anul trecut picoteste
molesit de caldura, muschii i s-au flescait,
barba-i ramine nerasa cu saptaminile. iar acum
dau peste el tremurind si cu mina intinsa
linga blocurile din pantelimon.

dar daca va ajunge si cel nou la fel?
pentru ca-n partea asta de oras totul decade
cu putere.
si intr-o zi circiumarii or sa-l dea si pe el afara,
gunoierii or sa-l afuriseasca, gardienii
il vor rupe-n bataie.

va mirosi al dracului si lumea
il va ocoli pe departe,
ii va fi foame si il vor gasi lungit
in spatele blocului, cu gura cascata
siroind de abcese.

il vei recunoaste, asa l-am visat mereu:
bolnav ca noi, intunecat si rece.
destul! daca ne seamana, o sa vrea sa ramina.
ia-l de guler, scutura-l bine si spune-i sa plece.

copii verzi ca merele au cazut aseara prin livezi

copii verzi ca merele au cazut aseara
prin livezi.
vilvataile lor reci au palit abia spre dimineata,
cind cizmele au lunecat peste ei ca pe bale
de melci.
nimeni insa n-a auzit vreun tipat
si asta ar fi trebuit sa dea de banuit.

numai ca dimineata devreme esti inca
pe jumatate-n lumea cealalta, putini vad.
iar copiii nu erau de asteptat anul acesta,
cind au fost mai putini morti ca oricind
ca sa mai fie nevoie de ei.

e greu sa fii atent la intimplarile marunte,
dar intr-o lume numai a copiilor
mori fara sa te gindesti la urmari.

pentru ca ignora legile, ei ramin mereu
cei mai buni ucigasi.
doar ca nu stiu ce putere cumplita
le sta la-ndemina. de asta si ucid atit de rar.
insa otrava e pe mina inocentilor de mult.

de partea asta nu mai este decit riul. am vazut adesea

de partea asta nu mai este decit riul.
am vazut adesea
prabusindu-se in el o sumedenie de insi impacati,
pentru care, in zilele sumbre, cu soare prea mult,
nu mai e nici un fel de scapare.
fac in genunchi doua-trei taieturi pina-n os
si ma uit. fac treaba asta de mic.
pielea picioarelor e plina de ochi inchisi.

vin aici numai cind intunericul e-n toi.
celalalt mal, care cel mai adesea
e insurubat in ceata, ii trage la sine
numai pe disparuti.
nu trec niciodata, stau pe marginea asta
si adulmec malul celalalt.
ma aduc aici de ani buni. crestez in genunchi
ochi mari si ma holbez la insul de dincolo

care precis se uita si el dincoace noapte de noapte
cu genunchii intesati de crestaturi.

acolo pot fi asasinate si imperecheri cumplite.
aici insa nu se intimpla nimic.
ce m-as face fara riul asta care taie
orasul in doua, fara podul peste care n-am
pasit vreodata
desi fiecare muschi e pregatit
Pentru ziua cind vom trece impreuna?

deocamdata insa rabdare, mare rabdare,
pentru ca noaptea trecuta l-am auzit gemind.
dupa ani si ani de cind il urmaresc,
podul a-nceput sa se vaite, poate ceata e prea grea,
poate auzul meu s-a subtiat atit de mult
incit aude celalalt mal prabusindu-se
cu mult inainte de-a se prabusi.
sau poate a venit mesterul si atunci e limpede.

nu ma misc, dar, atentie, picioarele au pornit.
tropaitul lor e mai rece si mai adinc decit trasnetul.
de pe malul opus, celalalt a pornit si el.
apele s-au ridicat cu pod cu tot si l-au facut farime.
abia acum cine trece trece cu adevarat:
fara sa trebuiasca sa dea cuiva seama
si fara sa lase vreun semn c-a plecat.

colateralul

<u>in landoul vast si negru ca o furgoneta</u>

in landoul vast si negru ca o furgoneta
copilul doarme dus. la colturile gurii
lui care suride
fierbe sputa si singe. tatal soseste tirziu.

dupa ce-si lasa toporul in tinda
se strecoara-n asternut si se roaga,
de obicei nu se spala pe miini —
noaptea singele nu se vede.

asemenea toamne stralucitoare si pline de verva
coboara rar si atunci in gradinile din spate
se aud prabusindu-se sori grei si densi.

nu e nimeni afara, afara a disparut,
spinzuratul a batut *in* fereastra de mai multe ori.
copilul l-a vazut si i-a suris cu putere,
tatal abia de s-a intors pe partea cealalta.

grijulie, mama s-a ridicat si a coborit storurile,
dar numai pentru ca luna era prea rece.
a tras apoi giulgiul peste prunc,
sa nu-l arda luna printre storuri.

din noiembrie incolo, tatal, care pleaca
intotdeauna cu noaptea in cap,
isi vede copilul doar in aprilie,

iar in aprilie, pe locul ramas liber in landou
vine altul care, o data nascut,
nu viseaza decit sa ucida
daca nu este lasat sa doarma.

buna seara, este zece si curind veti iesi.

buna seara, este zece si curind veti iesi.
prin aerul rece de martie, sori cancerosi
va vor insoti tot timpul noptii
tirindu-se dintr-un apus in altul.

cine are curajul ca voi sa muste din necunoscut
cu inmiita oroare? o data ajunsi pe platouri,
drumurile se vor face reci si taioase ca briciul,
dar viscolul abia de va va unge ranile si
le va stringe
ca sa puteti inainta.

buna seara, azi, asfintitul a fost neiertator si prielnic,
sub arcadele lui largi, golul a lucrat cu putere,
cutremurarea a fost blinda si devastatoare,
iar din urma au inceput deja sa se auda ceilalti.

de aici incolo nu mai poate fi vorba de
fericire si nefericire,
ci de inaintat, veti observa ca a disparut
incotro, acest fel de unde inca se ascunde.
inaintati, acolo unde mergeti
soarele e proaspat si tinar, iar despre moarte
inca nu s-a pomenit.

ardeti, mersul e inapoiere, nu va uitati
unii la altii, raul si binele au disparut,
sinteti posesorii unicei cutremurari
pentru care colateralul merita sa apara.

intetiti-va. daca nu veti ajunge
veti avea macar parte de o moarte ingaduitoare
care n-are nimic de-a face cu disparitia.

acum ca si atunci, omul se teme de sine

acum ca si atunci, omul se teme de sine.
dar daca atunci inca nu, acum incepe sa auda
cum inainteaza celalalt pe dedesubt.
nu se vor intilni decit o data. pina atunci
ceea ce omul ascunde de atita vreme
este chiar cel care il va inlocui.

pentru acesta din urma, memoria si sufletul
pot disparea, trupul insa trebuie pastrat,
in lampa lui va intra o flacara noua.
doar ea va arde zgura si va inlocui
simturile atipite cu altele noi.

colateralul inca se ascunde, pentru om
el e doar un negru, singele lui
improasca tot mai des trotuarele
iar el e singurul gasit vinovat.

numai el aduce molima si cutremur,
desi nimeni nu i-a dat inca nume.
doar ca e tot mai vizibil in cei pe care-i locuieste
si in care e dus la spinzuratoare.

pe nesimtite insa, colateralul se strecoara in oras.
intii traieste in subsoluri si in statiile de metrou,
doarme sub poduri, cerseste si e primul care cade,
sta in pielea omului, se crede om si se clatina
dupa lege si datina.

doar ca nu-ntelege de ce faptura
in care-si afla adapost e vinata mereu,
ridicata-n miez de noapte si dusa pe veci.

apoi deghizarea reuseste mai bine.
colateralul isi afla casa linga om,
lucreaza alaturi de el, transpira si ride.
pare sa iubeasca tot ce omul a iubit.

dar cind isi intilneste semenii si afla ca e altul
limba omului incepe sa alunece incet
spre cu totul altceva in gura lui.
zdrentarosul de ieri are azi
un trup mai drept, straie pe potriva
si o tandrete mai neiertatoare decit omul.

cind colateralul se va arata in toata maretia
lui inghetata,
omul va fi uitat si iertat,
se va vorbi de el ca de o dinastie
anapoda si plina de cruzime,
ca de un zeu cu ochii inchisi,

caruia cu putin exercitiu
moartea ii poate reda vederea si suisul.

in incaperea din fata era cu totul si cu totul umbra

in incaperea din fata era cu totul si
cu totul umbra,
de inteles, era vara, mustele,
dar in ailalta era lumina
si copilul dormea inmarmurit
si patul sub el supura.

o paloare erau peretii in ziua aceea,
niste lungi scari duceau nicaieri,
poate ca vecinii s-au culcat
de vreme ce au incuiat peste tot
si lampa abia de mai pilpiie.

ca sa va spalati de vina
m-ati trimis sa le bat in obloane,
sa le soptesc
ca fiul lor putrezeste in leagan,
de parca n-ar fi fost acelasi lucru
daca le spuneam dimineata.

apoi m-ati pus sa dorm cu fratele meu
care urla si suduia,
in timp ce voi dantuiati in camera uda.
avea patru ani, m-am scaldat in beregata lui,
dimineata am iesit la luna plini de singe
hohotind, a fost o noapte de an nou
minunata atunci si voi ride de asta
cite zile voi avea.

citeva clipe de odihna si atit. atit.

citeva clipe de odihna si atit. atit.
pentru ca timpurile sint pe cale sa se intilneasca.
inainte sa dispara, lucrurile-ntineresc deodata,
ca in fata unei mari promisiuni.

insa noi nu ne putem opri aici.
o data facut tandari, geamul eului
nu mai ingaduie cale de-ntoarcere.
dar dincolo de el e chiar lumea cealalta
si acolo abia s-a facut dimineata.

cine ramine ramine numai
din spaima si aducere aminte, ecranul e inca ingust
si trecerea prin el raneste.
dar unii dintre voi au deja trupurile in flacari.

iar cine ramine vede doar cenusa
si se intoarce, ostenit si bolnav, in viitor.

se vesteste deja colateralul,

se vesteste deja colateralul,
dar veacul urmator abia de-l va lua in seama.
pina sa se arate va locui
in batrini, in bolnavi si in cei care beau.
va cunoaste suferinta pina la capat, dar altfel,
caci o va preface-n sansa si abia atunci,

sau inca nici atunci, daca vrei sa-l vezi
uita-te bine la insii singuri si zdrobiti,
il vei recunoaste dupa neobisnuita paloare
pe care o lasa in cei in care si-a gasit adapost.

el va lega lumea de aici de lumea cealalta,
va *aparea* livid si va reorienta nesansa,
va zdrobi limbajele si va da sens
putinei taceri care a mai ramas
intre morti si vii.

el stie ca viitorul e plin de cadavre
si ca numai trecutul mai ofera promisiuni.
deci va da drumul timpului inapoi
cu o enorma sete de perspectiva.

se vor naste atunci mai multi bolnavi ca oricind,
caci sensul lui sta in boala.
medicii de azi vor disparea.
vom spori boala pentru a ne scoate sanatosi.

exercitiul spaimei, al deriziunii si esecului
va face un colateral puternic si inegalabil,
cu nemasurate sanse de trecut,
deja il aud. sintem poate doar predecesorii,
dar ii semanam, ne-am apropiat pe neauzite,
nu vor fi conflagratii, plagi, rupturi de continente,
caci el a venit deja si locuieste

in citiva si vreau sa cred ca insii in care sta
se ilumineaza brusc, fie si pentru ca el
sta deocamdata
doar in batrini, in bolnavi si in cei care beau.

in barul de peste drum, toti poarta ochelari negri.

in barul de peste drum, toti poarta
ochelari negri.
eleganti si tacuti, sorb din pahare cu grija,
barmanul trece printre mese cu halbele pline,
la fel de neauzit ca ei si foarte,
foarte ceremonios —
dar in halbe numai bere nu e.

de fapt, ei nu se-mbata niciodata,
nici chiar cind ii prinde dimineata,
dar azi mi s-a parut ca unul cu un rest
de funie la git
s-a dat in stamba si-a-ntrecut masura,
iar asta i-a mihnit grozav pe toti.

la o masa, sub candelabre mai reci,
un lup tinar si sumbru maninca lacom
din gitlejul tovarasului sau.
coltii lui ard. noapte buna, lupe, oricine ai fi.
noapte buna, semen si frate,
nimeni nu te va invinui.

sfirsitul se inaspreste, multi dintre voi

sfirsitul se inaspreste, multi dintre voi
cad acum prada indoielii.
nimeni nu sileste pe nimeni, dar cineva
tot trebuie sa porunceasca.

acizii s-au facut lenesi si grasi.
trebuie cautat ceva mai nemilos decit ei.
daca renuntati acum, daca tocmai acum,
nici cripta, nici ceail nu va vor acoperi indeajuns.

sinteti posesorii alternativei si asta e
una singura, de asta v-am si vorbif de ea
in atitea si atitea feluri,
putinul pe cale de a disparea sta acum
numai in voi si in puterea voastra.

o scoica neagra trage la tarm.
n-am zis ca or sa se imbarce toti.
dar spaima linistita cu care muncim asupra astrelor
le va mai opri sa cada o vreme.

inca decenii de-acum inainte,

inca decenii de-acum inainte,
tovarasii mei incercanati de paloare
se vor crede dintre ai vostri -
doar ca mai lipsiti de noroc decit voi.

dar venim cu viteza
aurei care pilpiie.
iar intr-o zi ne dati nesansa
sa semanam intr-adevar cu voi
si chiar semanam pentru o clipa.

apoi insa, fara sa va dati seama,
va faceti moi si va lasati in grija noastra
si noi va leganam si intr-o zi
aveti iarasi piele de copil si vorbiti de un mare adio
dar nu rezistati la o nastere noua.

pe vremea cand erati aici numai voi,
si noi ne-am gandit sa plecam.

si tocmai de asta am ramas.

lupul a intrat in salon in miezul zilei

lupul a intrat in salon in miezul zilei.
a adulmecat cu duiosie scutecele noului nascut
si a stat minute intregi
cu ochii atintiti la tablourile de pe pereti.

pe urma, el si copilul s-au privit
fratern si complice,
parul copilului era alb si pielea zbircita,
dar mimile subtiri si mici 21 straluceau
de prospetime.

au mincat amindoi din acelasi talger,
au chicotit si si-au facut cu ochiul,
cind a intrat ea, copilul suridea
cu ochii atintiti inspre paduri.

isi zise ca doarme si primi lupul deasupra
cu spaima si impacare.

o luna mai mare decit cele dinainte

o luna mai mare decit cele dinainte
se apropie de pamint. fapturi si lucruri laolalta
cresc nefiresc de mari, ca trase deodata la cer.
i-o fi de-ajuns omului in sfirsit
cit de mult a crescut?

e adevarat insa, soarele nu mai straluceste
ca pe vremuri, iar dogoarea inghetata
care coboara o data cu seara il lasa
pe dumnezeu inca o data mort.

dar daca nu azi si nici miine,
intr-o buna zi, in care toti dorm dintr-o oboseala
de o mie de ani,
adevarul si neadevarul vor aparea din
nou impreunate
ca la-nceput.

du-te mai departe, ins nemiscat, inainteaza
cu plaminii si gura,
esti gata sa dai iar de tine si nu picioarele te ajuta,
sapa in nonsens pina la capat, nu vei mai fi tu
cel ce ajunge, dar raul te va face bun si nemilos,
nu te opri. numai moartea naste puterea.

in noaptea asta moartea va fi diafana.

in noaptea asta moartea va fi diafana.
nimeni nu va tresari.
dar eu socot ca, o data pornita masinaria,
miine va fi curat pe mai bine de jumatate din drum.

iar daca raul a ajuns in orient
inaintea voastra, visul a lucrat perfect –
trebuia cumva sa va anunte,
desi voi nu veti ajunge niciodata acolo.

drumul vostru n-are nimic de-a face cu spatiul,
ci cu plaminii. daca escaladati
craterele lor negre si ajungeti in glota,
sinteti aproape de tinta.

totusi, inca in fiecare din voi sinteti doi
ori mai multi, iar voi trebuie sa ajungeti
neaparat primii, daca ati inteles,
lucrati cu putere sporita asupra gitlejului,
trageti-i peretii cit mai aproape de voi,

vor fi nevoiti sa se stringa atit de nemilos
incit sa va arunce deasupra, pe limba.
in clipa cind o veti putea infasura inauntru
ca vinatorul pielea vinatului,
veti fi dincolo, iar limbajele
nu va vor mai urma.

nu mai stati de mult la capatul experientei

nu mai stati de mult la capatul experientei.
sinteti nemilosi si buni. nu veti ierta niciodata
binele care face ravagii acum in locurile
parasite de voi.

totusi ceara dureaza prea mult pe sicriele voastre,
dragii mei. trebuia sa fiti uitati de mult.
numai asa despartirea va fi definitiva.

dar e limpede ca nu mai stati
de mult la capatul experientei.

incet, parasiti timpul omului, sinteti deja altii,
desi cei care sinteti inca nu va vad.

totusi va veti misca inca dupa legi omenesti,
ca sa nu se bage de seama.
inghetatul vostru preludiu inca nu trebuie auzit.
cind le veti semana indeajuns
nu va vor mai vina iar voi in schimb
ii veti invata invizibilul.

si de fapt stiu si ei ca intr-o zi
n-aveati cum sa nu apareti.

iar atunci a patra luna se va prabusi.

nu-i prima oara cind se vede ca ei n-au carne in obraji

nu-i prima oara cind se vede ca ei n-au carne
in obraji
si in timp ce mesteca li se vad
gingiile molfaind,
dintii putregaiosi si limba alergind cu frica
dintr-un colt in altul ca uscatul dupa ape.

de te-ai putea uita de pe virful glotei inauntru
ai vedea acolo o mare prapastie,
mai mare decit toate cele de afara,
daca omul ar vedea ce adincime are
ar muri pe loc. dar omul

locuieste in afara si bine face.
putinii care si-au mutat pe dinauntru ochii
acolo au si ramas, nu e groapa mai adinca
decit acolo unde omul n-are voie sa se uite.

am vrut sa ma prabusesc, mi-am cautat tovarasi
dar au ramas in urma, plutind pe urcus,
am fost adesea ispitit sa-mi musc din pintece,
ca adincimea sa se micsoreze,

dar m-am impotrivit la timp — am facut tot
ce poate face un om
pentru a se prabusi de cit mai sus.
afara nu s-a auzit nimic,
operatia a reusit perfect.

si-acum un pic de odihna, drumul
abia a-nceput.
prima moarte e doar spaima si premeditare.

noaptea, pe grumaz rasare tot mai des

noaptea, pe grumaz rasare tot mai des
o pata de o paloare nemaivazuta,
in curind n-o s-o mai pot ascunde
oricite fulare voi infasura in jurul ei.

am rarit in ultima vreme femeile
pentru ca prea tinjesc sa afle ce ascund acolo.
dar pata a-nceput sa creasca spre barbie
si intr-o zi se poate muta pe *obraz*
si atunci nu va mai fi chip sa ascund
ca fac parte dintre ceilalti.

dar poate-atunci vom fi indeajuns de multi
pentru a nu mai fi vinati. pata de pe git va deveni
semnul nostru de recunoastere,
moneda noastra de schimb.

nu vom ucide, pe noi ne apasa numai viitorul.
acolo totul s-a-ncheiat de mult.
e de pornit inapoi cit mai e timp, daca mai este.
vom mai intilni numai o data omul.
il vom regasi stingher si neajutorat.

il vom ingadui printre noi, dar se va simti
in surghiun acolo fara pata de pe git
de care noua astazi ne e atit de rusine.
iar intr-o zi va disparea si el.
vor veni paci mai istovitoare decit razboaiele.
desi, invingatori si invinsi, cu totii stim
ca viata are pe pamint numai victime.

am redus de-acuma moartea la surdina

am redus de-acuma moartea la surdina.
in timpul pe care-l pregatesc
nu va mai fi viitor, inaintati doar,
am grija de toti cei care pleaca.
va veti intoarce mai tineri, de va fi sa va-ntoarceti,
mai neinduplecati si mai vii.

veti fi primii daca va ajunge macar unul
in trecutul fara semnificatie.
de acolo veti auzi viitorul prabusindu-se.
intetiti-va, el va tine prizonieri
numai pentru ca are nevoie de morti.

dar moartea e necunoscuta pentru cei
care merg inapoi ca si voi.
sau, oricum, nu e la fel de aspra.

nu va luati masuri de prevedere.

ati redevenit inocenti si aveti la-ndemina acum
nu numai raul, ci si binele,

care trebuie cistigat cit mai iute,
ca sa va biciuie, pentru ca de aici
omul si colateralul nu se vor mai intilni.